

Sygn. akt V CZ 22/07

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. Przedsiębiorstwa Budownictwa

Przemysłowego "B." Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko "K." Spółce z ograniczoną

odpowiedzialnością Spółce Komandytowej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2007 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 listopada 2006 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanej na rzecz powódki
3.600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. Sąd Gospodarczy wyrokiem z dnia 26 stycznia 2006 r. zasądził od pozwanego K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej na rzecz powoda K. Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego „B.” Spółki Akcyjnej kwotę 367.287,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2005 roku, umorzył postępowanie w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwana Spółka zaskarżyła powyższy wyrok w całości. Zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania wniosła w apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania przed Sądem Okręgowym oraz odrzucenie pozwu albo przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy w zakresie wskazanym w apelacji.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 listopada 2006 r. odrzucił apelację pozwanej. W uzasadnieniu wskazał, że dacie wniesienia apelacji przez stronę pozwaną (tj. 2 marca 2006 r.) obowiązywały już przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2006 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Przedmiotowa sprawa ma charakter gospodarczy, a strona pozwana reprezentowana była przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Pozwana była zobowiązana do uiszczenia od wniesionej apelacji opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości przedmiotu zaskarżenia. Apelację wraz z opłatą powinna wnieść do sądu, który wydał zaskarżony wyrok. Warunkiem zachowania terminu do uiszczenia opłaty od apelacji jest uiszczenie opłaty do sądu pierwszej instancji, który wydał zaskarżony wyrok.

W przedmiotowej sprawie pozwana w ustawowym terminie wniosła samą apelację do sądu pierwszej instancji, natomiast opłatę od apelacji do sądu drugiej instancji. W konsekwencji – w ocenie Sądu Apelacyjnego – nie opłaciła apelacji w terminie co skutkowało tym, że ulegała ona odrzuceniu na podstawie art. 130² § 3 i 4 k.p.c. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanej na podstawie art. 373 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pozwana zarzuciła naruszenie:

- art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 78 Konstytucji RP poprzez błędne przyjęcie, że do apelacji stosuje się nowe przepisy o kosztach sądowych;
- art. 373 k.p.c. oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez odrzucenie apelacji bez uprzedniego wezwania do jej opłacenia;
- art. 369 k.p.c., art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 78 Konstytucji RP poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż opłatę od apelacji należy wnieść na konto sądu, który wydał zaskarżony wyrok ;
- art. 130² § 3 i 4 k.p.c. poprzez bezpodstawne odrzucenie apelacji.

Powołując się na te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz rozstrzygnięcie o kosztach według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Nie jest trafny pogląd skarżącej, że wniesiona przez nią apelacja podlegała opłacie według przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, oraz że na podstawie tej ustawy winny zostać ocenione skutki nieopłacenia w terminie tej apelacji. Zgodnie z art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej: „u.k.s.c.”), w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych.

W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym „zakończenie postępowania w danej instancji” w rozumieniu art. 149 ust. 1 u.k.s.c. następuje z chwilą wydania orzeczenia kończącego postępowanie w danej instancji. W konsekwencji przyjmuje się, że wniesienie środka zaskarżenia inicjuje postępowanie już w „nowej instancji”. Jeżeli nastąpiło to pod rządem przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., która weszła w życie 2 marca 2006 r., to stosuje się przepisy nowej ustawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego

2007 r., I CZ 137/06, nie publ.; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZP 124/06; nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., I CZ 81/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 36; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2006 r., I CSK 146/06, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2006 r., I CZ 34/06, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZ 36/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 19; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 23/06, nie publ.).

Zaskarżony wyrok został wydany dnia 26 stycznia 2006 r. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczono pełnomocnikowi pozwanej w dniu 16 lutego 2006 r., zaś apelacja wniesiona została w dniu 2 marca 2006 r. Spełnione zatem zostały przesłanki zastosowania do tej apelacji przepisów nowej ustawy. Nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, że rozstrzygająca dla tej oceny winna być chwila wydania orzeczenia kończącego postępowanie w pierwszej instancji, a w konsekwencji, że jeżeli zostało ono wydane przed dniem 2 marca 2006 r. to stosować należy przepisy ustawy dotychczasowej (z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r., Nr 9, poz. 88 ze zm.).

Nie ma racji skarżący twierdząc, że przedstawiona wyżej wykładnia art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest niezgodna z art. 78 Konstytucji RP. Przepis ten przyznaje stronom prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji wskazując, że wyjątki od powyższej zasady oraz tryb zaskarżania określa ustawa. Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie wprowadza takich ograniczeń w stosunku do wyroków sądu pierwszej instancji. W rozpoznawanym przypadku nie chodzi o dopuszczalność wniesienia apelacji, ale o to, które przepisy, nowej czy starej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych winny mieć zastosowanie.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, skoro Sąd Apelacyjny - wskutek wejścia w życie nowej regulacji - nie mógł zastosować tego przepisu do oceny skutków nieopłacenia apelacji w terminie do jej wniesienia.

Chybiony wreszcie okazał się zarzut naruszenia art. 369 k.p.c., art. 10 u.k.s.c. oraz § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 27, poz. 199). Zgodnie z art. 10 u.k.s.c. opłatę należy uiścić przy wniesieniu do sądu pisma podlegającego opłacie. W myśl art. 369 § 1 k.p.c. apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, przy czym sąd ten bada apelację zarówno pod względem wymagań formalnych, jak i sprawdza, czy została ona należycie opłacona (art. 370 k.p.c.). W konsekwencji nie budzi wątpliwości, że sądem, do którego należy wnieść opłatę od apelacji jest sąd, który wydał zaskarżony wyrok. Stanowisko to potwierdza również treść wskazanego przez skarżącego § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, który stanowi, że „Opłaty sądowe w sprawach cywilnych uiszcza się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów właściwego sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu”. Przepis ten wyraźnie wskazuje na sąd „właściwy”, a nie jakikolwiek, jak odczytuje to skarżąca. W konsekwencji należy zaaprobować ocenę Sądu Apelacyjnego, że apelacja pozwanej podlegała na podstawie art. 130² § 3 i 4 k.p.c. odrzuceniu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne. Uwzględniając zawarty w odpowiedzi na zażalenie wniosek powódki, zasądził na jej rzecz od pozwanej zwrot kosztów postępowania zażaleniowego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na zażalenie - art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).